

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Zlínstav a.s.**, se sídlem Bartošova 5532, Zlín, proti žalovanému **Státní úřad inspekce práce, Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj**, se sídlem Milady Horákové 3, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v odmítnutí doplnění skutkových zjištění vyplývajících z rozhodnutí o námitkách vydaného vedoucím inspektorem Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 17. 2. 2014, č. j. 2387/9.30/14/15.2-N,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek v částce 1 000 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že brojí proti rozhodnutí vedoucího inspektora Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 7. 4. 2014, č. j.

2387/9.30/14/15.2-N (dále jen „rozhodnutí o námitkách“), kterým byly zamítnuty námitky vznesené žalobcem proti výsledku přezkoumání ze dne 4. 2. 2014, č. j. 14477/9.41/13/15.2/PP (dále jen „výsledek přezkoumání“). Jak přitom soud zjistil ze správního spisu, Oblastní inspektorát úřadu inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „Inspektorát“) provedl u žalobce kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a), a to v rozsahu § 3 odst. 1 písm. a) a b) a odst. 2 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 4. 2014 (dále jen „zákon o inspekci práce“), přičemž výsledek kontroly je zachycen v protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013, č. j. 14477/9.41/13/15.2 (dále jen „protokol o kontrole ze dne 17. 12. 2013“); žalobce přitom požádal dle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce o přezkoumání protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013, přičemž k tomuto přezkoumání došlo výše specifikovaným výsledkem přezkoumání. Dle § 41 odst. 2 zákona o inspekci práce pak žalobce podal proti výsledku přezkoumání námitky k vedoucímu inspektorovi Inspektorátu, který je rozhodnutím o námitkách dle § 41 odst. 3 zákona o inspekci práce zamítl.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že z obsahu protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013 bylo možné vysledovat zjevnou snahu kontrolujícího inspektora najít příčiny pádu (a tedy smrtelného úrazu) subdodavatele, pana D. S., v postupu žalobce. Proto žalobce požádal o přezkoumání protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013. I když inspektor provedl dílčí došetření, zůstal protokol o kontrole ze dne 17. 12. 2013 v podstatě (zejména ve svých závěrech) nezměněn. Tato skutečnost má dle žalobce za následek, že nebyl zjištěn skutečný stav věci při smrtelném úrazu pana D. S., a to zejména v otázce odpovědnosti za tento úraz z hlediska odpovědnosti za dodržování požadavků na bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Nápravu nesjednal ani vedoucí inspektor v rozhodnutí o námitkách.

[3] Dále žalobce uvedl, že s přihlédnutím k výše popsaným skutečnostem mu nezbylo, než požádat o ochranu svých práv soud, a to dle s. ř. s. Žalobci je přitom známa konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, dle níž není rozhodnutí o zamítnutí námitek proti výsledku přezkoumání protokolu rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí nezasahuje do právní sféry žalobce. S takovým závěrem ovšem žalobce v daném případě nesouhlasí, neboť bylo dotčeno jeho právo na zjištění skutečného stavu věci a jeho doložení v protokolu o kontrole, a to na základě § 8 písm. g) zákona o inspekci práce. Toto právo lze vyvodit též z § 41 odst. 1 a 2 zákona o inspekci práce. Práva žalobce tedy byla dotčena tím, že příslušný inspektor nezjistil skutečný stav věci, nedoložil jej v protokolu a že tyto nedostatky nebyly napraveny ani ve výsledku přezkoumání a konečně tím, že vedoucí inspektor zamítl námitky žalobce.

[4] Žalobce se tak domnívá, že existence vadného protokolu o kontrole má pro něj významné právní následky a krátí jej na jeho dalších právech v souvisejících soudních nebo správních řízeních, jakožto i při jednání s jinými subjekty. Zde žalobce odkázal na § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho na přenesení důkazního břemene v soudních a jiných řízeních. Žalobce uzavřel, že i kdyby v daném případě nebyla shledána jeho aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s., má za to, že je v jeho případě dána aktivní legitimace ve smyslu § 82 s. ř. s.; navrhl, aby rozhodnutí o námitkách bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení

II. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě, v níž navrhl její odmítnutí, zopakoval průběh kontroly u žalovaného a svůj postup ve smyslu § 41 zákona o inspekci práce. Především pak popřel aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby dle § 65 s. ř. s. a odkázal na konstantní judikaturu, např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2012, č. j. 36 Ad 11/2011-28, dle níž není rozhodnutí o námitkách správním rozhodnutím, výsledek přezkoumání nenabývá právní moci ani vykonatelnosti a tudíž nepřichází v úvahu ani možnost přezkoumání správním soudem. Pokud jde o případnou aktivní legitimaci dle § 82 s. ř. s., tedy v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, nedoložil žalobce, jakým způsobem byl zkrácen na svých právech. Žalovaný totiž protokol o kontrole nepostupuje soudům ani správním orgánům, protokol o kontrole (včetně přezkoumání protokolu a vypořádání s námitkami) je pouhým podkladem pro případné správní řízení o uložení pokuty za správní delikt; takové správní řízení nadto nebylo se žalobcem dosud ani zahájeno.

[6] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného znovu zmínil a rozvedl nedostatky skutkových zjištění v předmětné věci. Dodal, že neúplný protokol o kontrole nemůže být spolehlivým podkladem pro věcně správné rozhodnutí ve správním řízení. Navíc Státní úřad inspekce práce musí postupovat v souladu se zásadami nestrannosti a materiální pravdy a nelze tak akceptovat přehlížení skutečností, které mají zásadní význam pro následné správní řízení a rozhodnutí o správním deliktu. Akt žalovaného by neměl být vyloučen ze soudního přezkumu už proto, že je stěžejním podkladem pro následné správní řízení a může být případně i podnětem pro zahájení trestního řízení. Právě to, stejně jako aktuálně hrozící zásah do majetkových práv žalobce, jeho pověsti či dobrého jména (zejména při realizaci i významných státních zakázek), představuje zásah do jeho právní sféry.

III. Upřesnění žaloby

[7] Usnesením ze dne 21. 1. 2015, č. j. 36 Ad 28/2014-33, soud vyzval žalobce k odstranění vad žaloby spočívajících v rozporu mezi obsahem žaloby a navrženým petitem – v žalobě tvrzenému krácení na právech rozhodnutím správního orgánu a tvrzenému nezákonnému zásahu neodpovídal navržený petit, neboť se jím žalobce domáhal zrušení rozhodnutí. Žalobce měl také ujasnit, zda se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného.

[8] Žalobce v podání označeném jako odstranění vad žaloby ze dne 11. 2. 2015 zopakoval, v čem dle jeho názoru spočívá pochybení žalovaného a že v důsledku neúplnosti kontrolních zjištění mu nezbylo, než domáhat se nápravy u soudu; ponecháním závěrů protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013 v nezměněné podobě dále existuje nezákonný podklad pro další řízení (správní, civilní či trestní) proti žalobci.

[9] Na základě výzvy soudu tak žalobce upřesnil, že se domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, neboť vydáním „rozhodnutí“ (tedy rozhodnutí o námitkách) mu byl upřen nárok na úplné a věcně správné zjištění stavu plnění povinností na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a byl vydán podklad pro další řízení proti žalobci. Žalobce dále doplnil, v čem spočívala neúplná kontrolní zjištění, a navrhl, aby soudem bylo určeno, že předmětný zásah žalovaného „*učiněný odmítnutím doplnění skutkových zjištění ohledně*

předání staveniště střechy skladové haly společnosti TESCO, s.r.o., Zlín subdodavateli žalobce a okolností zakrytí prostupů světliků do Protokolu o kontrole dodržování předpisů BOZP č. j.: 14477/9,41/13/15.2 ze dne 17. 12. 2013 a v důsledku uvedeného vyvození odpovědnosti žalobce za úraz D. S. nar. ... zemřelého dne ..., v kontrolním zjištění Protokolu byl nezákonný“ (sic). Žalobce též navrhl, aby věc byla vrácena žalovanému „k doplnění za účelem kontrolního zjištění dle úplného skutkového stavu v souladu se zákonem“.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového a právního stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná.**

[11] Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V tomto typu žaloby musí tedy žalobce vymezit to, v čem spatřuje nezákonný zásah, jakož i správní orgán, který jej provedl. Účinky podané žaloby pak nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu, který žalobce v žalobě označil. Jak vyplývá z ustálené judikatury „[p]osouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, publikované pod č. 1773/2009 Sb. NSS).

[12] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplní znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, byla-li publikována taktéž ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je na to u citovaného rozhodnutí upozorněno). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze je vynutit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, ve věci „*Olomoucký kraj*“, publikovaného pod č. 2206/2011 Sb. NSS, pak „*zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci (než je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. – pozn. zdejšího soudu), které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“

[13] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek

splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20).

[14] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[15] Již zde je ovšem nutno předběžně uzavřít, že napadeným rozhodnutím o námitkách (přičemž termín „rozhodnutí“ je zde spíše „technické“ povahy a nelze jej zaměňovat s pojmem „rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu“ ve smyslu § 65 s. ř. s.) nebyl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Tímto aktem žalovaný (resp. vedoucí inspektor ve smyslu § 41 odst. 2 zákona o inspekci práce) pouze reagoval na žalobcovu podání – námitky proti výsledku přezkoumání. Tímto podáním se tedy žalovaný zabýval, byť žalobci nevyhověl. Daným „vyrozuměním“ žalovaný také neuložil žalobci žádné povinnosti, ani neomezil jeho práva, současně nelze hovořit o jeho nečinnosti. Právní postavení žalobce v důsledku předmětného rozhodnutí o námitkách přímo nedoznalo žádné změny. To stejné se týká samotného protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013.

[16] Lze přitom také říci, že v žalobě pak žalobce věcně namítá zejména nezákonnost (potažmo neúplnost či nedostatečnost) kontrolních zjištění obsažených v protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013.

[17] Nad rámec již uvedeného je možné dále uvést, že již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32, v němž se zabýval žalobou (resp. kasační stížností) žalobce ve věci provedení kontroly dle zákona o inspekci práce, uvedl, že *„kontrolní zjištění obsažená v protokolu nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Aby se jednalo o nezákonný zásah, musí jím být žalobce mimo jiné zkrácen na svých právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 69, publ. pod č. Sb. NSS 603/2005). Jak vyplývá z judikatury k výsledkům daňové kontroly, kontrolními zjištěními obsaženými v protokolu o daňové kontrole k žádnému zásahu do práv nedochází, neboť kontrolní zjištění a závěry z nich vyplývající nejsou bez dalšího samostatně vykonatelné ani způsobilé vyvolat samy o sobě jakékoliv jiné právní následky, jež by znamenaly újmu pro jejich adresáta (viz například rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 29. 11. 2006, č. j. 8 Aps 4/2006 – 98, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 Afs 59/2012 – 32, nebo ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014 – 39)“.*

[18] V tomto smyslu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32, pokračoval, že *„[z]cela stejnou povahu pak mají kontrolní zjištění provedená podle zákona o státní kontrole [poznámka zdejšího soudu - viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2014, č. j. 8 Aps 1/2013-53, dle kterého obecné zásady vyslovené v souvislosti s daňovými kontrolami platí shodně pro veřejné kontroly v celé veřejné správě]. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, výsledky kontroly, provedené podle*

zákona o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99 – 45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Kontrolní zjištění podle zákona o státní kontrole zachycená v protokolu o kontrole tak z povahy věci nejsou nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi nedochází k žádnému zkrácení kontrolované osoby na jejích právech“ (dlužno podotknout, že § 44 zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 4. 2014, stanovil, že „[n]ení-li v tomto zákoně stanoveno jinak, řídí se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona částí třetí zákona o státní kontrole“ – tedy zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole).

[19] S ohledem na výše uvedené, zejména citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu tak nezbyvá, než podanou žalobu zamítnout.

[20] Pokud žalobce namítá, že kontrolní zjištění žalovaného mohou představovat podklad pro zahájení nejrozličnějších řízení před státními orgány, popř. mohou představovat oslabení jeho právní pozice při jednání s dalšími osobami či mohou zasáhnout do jeho dobré pověsti, lze v návaznosti na již uvedené doplnit, že Nejvyšší správní soud stabilně judikuje, že protokol o kontrole dle zákona o inspekci práce nepředstavuje „žádný zásah do právní pozice stěžovatelky, neboť z těchto aktů stěžovatelce neplynou žádné povinnosti, ani v jejich důsledku stěžovatelka neztrácí žádná práva. Do právní sféry stěžovatelky by mohlo zasáhnout teprve rozhodnutí, kterým by byla stěžovatelce uložena nějaká povinnost či odňato právo, tj. například rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt. Protokol o provedené kontrole, včetně napadeného rozhodnutí o námitkách, tak může sloužit toliko jako podklad pro vydání rozhodnutí způsobilého zasáhnout do právní pozice stěžovatelky“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, č. j. 4 Ads 32/2007-36). Jak již bylo naznačeno, v případě napadeného aktu žalovaného (resp. protokolu o kontrole ze dne 17. 12. 2013) není splněna podmínka *přímého* zkrácení žalobce na jeho právech, což znamená, že není naplněn požadavek, ve smyslu § 82 s. ř. s., že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv existuje bezprostřední vztah.

[21] Soud k námitkám žalobce rovněž doplňuje, že dle § 8 písm. g) zákona o inspekci práce je inspektor povinen „zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění“; ve smyslu argumentace žalobce tak lze souhlasit s tím, že mu z dané povinnosti inspektora svědčí tomu korespondující právo. Právo na zjištění skutečného stavu věci se v rámci kontroly realizuje i prostřednictvím „opravných prostředků“ zakotvených v § 41 zákona o inspekci práce, přičemž práva na přezkoumání protokolu a rozhodnutí o námitkách se žalobci dostalo [jiná situace by byla v případě žaloby směřující do samotného průběhu kontroly, brojící například proti nepřiměřenosti úkonů kontrolujícího, žaloba však nyní směřovala jednoznačně proti kontrolním zjištěním, která nelze přezkoumat postupem dle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 AfS 46/2014-39, zejména body 18 až 30, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32, zejména body 18 až 22)]. Zmíněné právo vyplývající z § 8 písm. g) zákona o inspekci práce však v dané fázi kontrolního procesu nenachází odraz v soudním přezkumu;

nazíráno pohledem možností soudního přezkumu dle s. ř. s. předmětné stanovení povinnosti inspektora směřuje spíše dovnitř systému veřejné správy (činnosti státní inspekce práce) a právo kontrolovaného subjektu se z perspektivy soudního přezkumu, obrazně řečeno, aktivizuje až v samotném správním řízení, jehož výstupem teprve může být přímý zásah (prostřednictvím rozhodnutí správního orgánu) do práv kontrolovaného subjektu. Takovým zásahům je pak možné se bránit jak v samotném správním řízení, tak v řízení dle s. ř. s. S tím souvisí skutečnost, jak již bylo vzpomenuto, že protokol o kontrole, včetně rozhodnutí o námitkách, slouží pouze jako podklad pro vydání rozhodnutí způsobilého zasáhnout do práv žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, č. j. 4 Ads 32/2007-36, či obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 6 Ads 55/2013-64). V tomto smyslu je kontrolní protokol pouze dokument předběžné povahy, který má zajistit, aby správní řízení bylo zahajováno pouze v odůvodněných případech; pokud by tomu tak nebylo, má posléze kontrolovaný subjekt možnost i soudní ochrany, popř. následné „ochrany“ dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

[22] Pro úplnost soud dodává, že o věci rozhodl bez jednání, byť žalobce v žalobě navrhl důkaz mj. výslechem svědků. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, dostupné na www.nssoud.cz, dle něhož „[n]avrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; nadto žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že „netrvá z důvodu hospodárnosti na účasti na jednání soudu a souhlasí s tím, aby žalobě bylo vyhověno bez jednání“ (ve věci rovněž nebylo dokazování třeba, neboť nebyly posuzovány skutkové okolnosti související s kontrolou dle zákona o inspekci práce, nýbrž otázky právní týkající se důvodnosti žaloby dle § 82 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[25] Soud ovšem žalobci vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. K výzvě soudu ze dne 20. 6. 2014 totiž žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, tedy dle položky 18 bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 sb., o soudních poplatcích. Dle citovaného ustanovení sazebníku soudních poplatků činí v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu soudní poplatek 3 000 Kč.

Až podáním ze dne 11. 2. 2015 však žalobce konkretizoval, že podal žalobu dle § 82 s. ř. s., tedy na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu; na takový případ je třeba vztáhnout položku 18 bod 2. písm. d) sazebníku soudních poplatků, dle něhož soudní poplatek činí 2 000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová
předsedkyně senátu